

LBRIS

T.M. LOGAN

WE
KNOW
BOOKS

29 de SECUNDE

Erau trei condiții.

Avea șaptezeci și două de ore la dispoziție ca să dea un nume.

Dacă refuza, oferta nu mai era valabilă. Niciodată.

Iar dacă accepta, nu mai putea să dea înapoi. Nu mai putea să se răzgândească.

Îl privi fix pe acest străin, acest bărbat pe care nu-l mai întâlnise niciodată, și pe care nu avea să-l mai vadă vreodată. Un bărbat puternic și periculos, care se trezise dintr-odată că îi este dator.

Era o înțelegere strictă, valabilă numai o singură dată, o ofertă pe care o întâlnești doar o dată în viață. O înțelegere care putea să-i schimbe viața. O înțelegere care, cel mai probabil, avea să schimbe viața altcuiva.

Era un pact cu diavolul.

PARTEA I

CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

Capitolul 1

Regulile erau destul de simple: *Dacă poți, nu rămâne niciodată singură cu el. Nu face și nu spune nimic din ce el ar putea să ia drept un semn de încurajare. Nu te urca într-un taxi sau într-un lift cu el. Ai mare grijă când nu sunteți la birou, mai ales atunci când sunteți în hoteluri sau la conferințe. Și, mai presus de toate, principala regulă, care nu trebuia niciodată să fie încălcată: Nu face niciunul dintre lucrurile de mai sus atunci când este băut.* Era rău când era treaz, dar era și mai rău – groaznic – când era beat.

În seara aceea era beat.

Sarah își dădu seama prea târziu că era pe cale să încalce toate regulile în același timp.

La un moment dat, stăteau pe trotuar în fața restaurantului, toți șase, cu respirația care le crea aburi în aerul nopții, și cu mâinile băgate adânc în buzunare din cauza frigului de noiembrie, gândindu-se la călătoria de întoarcere până la hotel după o seară în care se bucuraseră de mâncare bună și de conversații vesele. Erau doar niște colegi care se relaxează la sfârșitul unei zile lungi, departe de casă. În clipa următoare, el ieși în stradă ca să oprească un taxi, apucând-o ferm de braț și conducând-o spre bancheta din spate. Urcă lângă ea, respirația lui fiind o combinație dintre vin roșu, coniac și friptură condimentată.

Se întâmplă atât de repede, încât Sarah nici măcar nu apucă să reacționeze – presupuse doar că și ceilalți aveau să-i urmeze. Numai când închise portiera mașinii, își dădu seama că o separase de restul grupului în mod deliberat și eficient, asemenea unui prădător din junglă.

– La hotel Regal, vă rog, îi spuse șoferului pe vocea aceea groasă, de bariton.

Taxiul se încadră pe prima bandă și, pentru o clipă, Sarah rămase înlemnită pe banchetă, încă șocată din pricina răsturnării bruște de situație. Se uită în oglinda retrovizoare la grupul restrâns ce rămăsese pe trotuar și care devenea din ce în ce mai mic pe măsură ce taxiul mărea viteza. Prietena și colega ei, Marie, avea gura întredeschisă, ca și cum ar fi vorbit, și părea surprinsă.

Rămâneți mereu împreună. Asta era o altă regulă. Dar acum erau doar ei doi.

Interiorul taxiului era întunecat și mirosea a piele veche și a țigări. Se întoarse și își puse repede centura de siguranță, mutându-se în capătul din dreapta al banchetei, cât mai departe posibil de el. Senzația de amețeală, caldă și plăcută, pe care i-o oferiseră cele câteva pahare de vin, dispăruse și, dintr-odată, se simțea trează de parcă n-ar fi băut nimic.

Dacă mă port cum trebuie, o să fiu bine. Nu trebuie să stabilesc niciun contact vizual cu el. Să nu zâmbesc. Să nu-l incurajez.

El nu își puse centura, în schimb își desfăcu picioarele și se întinse pe banchetă cu fața spre ea. Își puse brațul drept pe tetieră, cu mâna dreaptă în spatele capului ei. Mâna stângă o ținea pe coapsă, la câțiva centimetri de șlițul pantalonilor.

– Sarah, Sarah, spuse el pe o voce leneșă și afectată de alcool. Fata mea inteligentă. Prezentarea ta de azi a fost fantastică. Ar trebui să fii mulțumită de tine. Ești mulțumită?

– Da.

Își strânse geanta în poală, uitându-se fix în față.

– Mulțumesc!

– Ești foarte talentată. Întotdeauna am văzut asta la tine, mereu am știut că ai toate calitățile necesare.

Taxiul viră brusc la stânga și bărbatul alunecă vreo câțiva centimetri mai aproape de ea pe banchetă, genunchiul lui atingându-l pe al ei. Sarah fu cât pe ce să tresară. El nu își mută genunchiul, ci rămase așa.

– Mersi, repetă ea, gândindu-se la clipa – *Te rog, să nu mai dureze decât câteva minute* – în care va putea să se afle dincolo de o ușă încuiată.

– Nu sunt sigur dacă am menționat asta, dar știai că BBC2 va realiza un nou sezon pentru *Undiscovered History*? Compania de producție mi-a propus să am un co-prezentator pentru sezonul care urmează.

– E o idee bună.

– O co-prezentatoare, accentuă el. Și știi, azi, când te-am văzut cum ai prezentat, chiar m-am gândit că ai avea potențial pentru televiziune. Tu ce părere ai?

– Eu? Nu. Sincer, nu mi-ar plăcea să fiu filmată de toate camerele alea.

– Eu cred că ai talentul necesar.

Își mișcă mâna dreaptă mai aproape de creștetul ei. Îl simți cum o atinge pe păr.

– Și arăți chiar bine.

Sarah presupunea că bărbatul acesta arătase binișor cândva. Poate chiar fusese chipeș în tinerețe, dar patruzeci de ani de alcool, de mâncare bună și de dezmaț își spuneau cuvântul, iar acum arăta ca un Lothario¹ îmbătrânit și

¹ Personaj din novela lui Miguel Cervantes, „Don Quijote”; numele este folosit pentru a face referire la un bărbat seducător, dar lipsit de scrupule. (n.tr.)

neatrăgător. Era înalt și prea gras, cu o burtă mare care-i atârna peste cureaua pantalonilor, avea fălci cărnoase, iar nasul și obrajii îi erau roșii din cauza alcoolului. Părul prins în coadă era grizonant și rar, niște fire adunate pe creștetul său care chelea din ce în ce mai mult. Sub ochi avea cearcăne mari și întunecate.

Și, în continuare, se gândi Sarah ușor uimită, *se poartă de parcă ar fi George Clooney.*

Încercă să se îndepărteze mai mult, dar era deja lipită de ușă, mânerul acesteia înțepând-o în coapsă. Interiorul taxiului era sufocant, o închisoare temporară din care nu putea evada.

Simți un val de ușurare atunci când telefonul îi sună în geantă.

– Sarah? Ești bine?

Era Marie, cea mai bună prietenă a ei de la serviciu – o femeie care avusese de-a face în mod direct cu comportamentul lui Lovelock. Marie fusese cea care îi propusese regulile legate de cum să procedeze în cazul lui, cu un an în urmă.

– Sunt bine, răspunse Sarah pe o voce joasă, întoarsă spre geam.

– Scuze, zise Marie, nu l-am văzut când a oprit taxiul. M-am întors să iau o brichetă de la Helen și, când m-am uitat din nou, deja te împingea pe bancheta din spate.

– E în regulă. Serios.

Îl vedea holbându-se la ea, imaginea lui reflectându-se în sticla întunecată a geamului.

– Ați găsit un taxi?

– Nu, încă așteptăm.

Fir-ar să fie! se gândi ea. *Chiar sunt pe cont propriu.*

– Bine, nu-i nicio problemă.

– Să-mi dai mesaj când ajungi în cameră, bine?

– Da.

Pe o voce mai joasă, Marie adăugă:

– Și să nu-i accepti prostiile.

– Da. Ne vedem puțin mai încolo.

Sarah închise și își băgă telefonul înapoi în geantă.

El se dădu și mai aproape de ea.

– Verifică să vadă ce mai faci? întrebă el. Sunteți ca două surori, tu și tânăra Marie.

– Sunt pe drum și ei. Au luat un taxi în urma noastră.

– Dar noi o să ajungem primii – numai noi doi. Și am o surpriză pentru tine.

O bătu ușor pe picior deasupra genunchiului, și-și ținu mâna acolo. Îi simțea degetele grele.

– Chiar îmi plac ciorapii ăștia. Ar trebui să porți fuste mai des. Picioarele tale sunt fabuloase.

– Te rog, nu face asta, spuse ea pe o voce slabă, răsucindu-și verigheta de pe deget.

– Ce să fac?

– Să pui mâna pe piciorul meu.

– Aa! Am crezut că-ți place.

– Nu. Aș prefera să nu faci asta.

– Ador că te lași greu. Îți place să tachinezi, Sarah.

Se lipi de ea. Îi simțea mirosul de transpirație, acru și înțepător, și de coniac, pe care îl băuse după desert, învârtind paharul între degete și privind-o peste masă. Își mișcă degetele câțiva centimetri mai sus, strângând-o de coapsă.

Cu grijă și cu o intenție clară, îi ridică mâna și i-o dădu la o parte, conștient că inima îi bătea dureros de tare.

Apoi, o atinse pe creștet, mângâindu-i părul negru. Ea se aplecă în față, împingându-se în centura de siguranță, și îi aruncă o privire urâtă. El o ignoră, ducându-și mâna dreaptă la nas și închizând ochii pentru o secundă.

– Iubesc mirosul tău, Sarah. Ești amețitoare. Te dai cu parfumul ăsta numai pentru mine?

O treceau toți fiorii și încerca disperată să găsească o cale ca să scape de el.

Varianta unu: Putea să se dea jos din taxi acum. Să bată în geamul care-i desparte de șofer ca să-i spună să oprească, apoi să găsească un alt taxi, sau să meargă pe jos până la hotel. Poate că nu era o idee bună să se plimbe singură printr-un oraș străin – și, în plus, probabil că ar fi urmărit-o. Varianta a doua: Putea să-i ceară politicos – din nou – să-i respecte spațiul personal și să o respecte ca pe o colegă. Probabil că această variantă nu avea să fie eficientă, la fel cum se întâmplase cu toate femeile de dinaintea ei. Varianta a treia: Să nu facă nimic, să rămână tăcută, să noteze după aceea tot ce spusese și să-l denunțe la Resurse Umane imediat ce se întorcea luni la birou. O variantă probabil la fel de eficientă precum... cea de-a doua.

Apoi, bineînțeles că mai era și varianta a patra. Varianta pe care ar fi ales-o la vârsta de șaptesprezece ani: Să-i zică *să-și ia mâinile nenorocite de pe ea și să se ducă naibii, iar apoi să se ducă naibii în continuare, până când nu mai avea unde naibii să se ducă*. Simțea forma cuvintelor pe limbă, și-și imagina expresia de pe fața lui. Dar normal că nu avea să strice totul rostind acele vorbe cu voce tare. Nu mai avea șaptesprezece ani și erau prea multe lucruri în joc acum, prea mulți oameni care depindeau de ea. După cincisprezece ani, învățase că lucrurile nu funcționau așa. Nu puteai avansa așa în viață.

Și, ce era cel mai rău, era că și el știa asta.

WE
KNOW
BOOKS

Capitolul 2

Sarah trase aer adânc în piept. Trebuia să se poarte mai elegant decât atât. Avea nevoie doar de un minut în care să se calmeze și să pășească pe granița fină dintre furie și consimțire.

Ceea ce însemna că trebuia să recurgă la varianta a cincea: Să încerce să-l facă să se gândească la altceva.

– Știi, Alan, m-am mai interesat după ce am câștigat acea sponsorizare de la Bennett Trust, anunță ea pe o voce calmă, deși nu se simțea deloc așa. Am căutat și alte surse de finanțare și cred că am avut ceva noroc – există ceva ce se numește Fundația Atholl Saunders, care a finanțat premiile Bennett în trecut și care cred că ar putea să ne finanțeze și pe noi.

– Care fundație? Nu am auzit niciodată de ea.

– Atholl Saunders. Are sediul la Boston, în SUA. E destul de secretoasă, a făcut avere prin proprietăți, produse farmaceutice, genul ăsta de lucruri. În mod normal, nu se afișează, dar cred că ar fi interesați să finanțeze o parte din studiile noastre. Președintele companiei a demonstrat un interes personal față de Marlowe.

Își împreună mâinile în poală.

– E foarte bine, zise el zâmbind. Continuă.

Fără să vrea, Sarah îi întoarse zâmbetul. Aruncă o privire peste umărul lui și analiză împrejurimile. Văzu gara, apoi

podul și judecătoria, pe care le recunoștea deoarece le văzuse înainte – erau aproape de hotel. Nu trebuia decât să-l facă să vorbească în continuare.

– Am comunicat cu administratorul financiar șef, spuse ea, și sunt dornici să afle mai multe despre ce putem face.

– *De asta* tu ești fata noastră inteligentă, Sarah. Cred că ar trebui să-ți prezinți ideea la ședința departamentală de marți. Va fi și decanul acolo – vei obține multe puncte.

– Sigur. Sună bine.

– Nu-i așa că sunt draguț cu tine?

Ea nu zise nimic.

– Că tot veni vorba, continuă el, scoțând un plic din buzunarul sacoului. Am vrut să-ți dau asta. Sper că vei putea să vii.

Îi dădu plicul, atingând-o din nou pe picior. Era greu, din hârtie crem, scumpă, cu numele ei scris pe față, cu cerneală, cu un scris cursiv, sinuos.

– Mulțumesc, spuse ea, băgându-l în geantă.

– Nu-l deschizi?

– O să-l deschid când ajungem la hotel.

– Sunt draguț cu tine, nu-i așa? repetă el. Poți să fii și tu draguță cu mine, să știi. Din când în când, măcar. De ce nu încerci?

– Vreau doar să-mi fac datoria, Alan.

Taxiul opri în sfârșit în fața intrării albe, din piatră, a hotelului Regal.

– Am ajuns. Acum, permite-mi să-ți fac cinste cu un pahar înainte de culcare. Să nu îndrăznești să pleci nicăieri.

Se aplecă în față, având în mână o bancnotă de douăzeci de lire pentru șofer.

– Scuze, sunt extenuată, zise Sarah în grabă. A fost de ajuns pentru azi.

Își desfăcu centura cât putu de repede, deshise portiera și leși din mașină, mergând repede prin fața taxiului și trecând de ușile rotative – *Haide, haide, grăbește-te!*... – și intrând în holul hotelului, cu tocurile țâcănindu-i pe suprafața strălucitoare din gresie.

Te rog, ajută-mă să găsesc un lift! Te rog! Lasă-mă să ajung în cameră, să am o ușă pe care s-o încui în urma mea.

Erau patru lifturi. Trecând rapid pe lângă portar, văzu cum ușile liftului aflat în capătul din dreapta se deschiseră și o femeie singură intră. Ușile tocmai se închideau.

– Așteptați! strigă Sarah, începând să fugă.

Femeia o văzu și apăsă pe buton. Ușile se deschiseră din nou.

– Mulțumesc! zise Sarah când intră în lift, lipindu-se de perete.

Femeia era o americancă pe care o recunoscuse de la unul dintre seminarele la care participase în acea zi. Avea o insignă cu numele pe rever, pe care era scris *Resurse Umane, Dr. Christine Chen, Universitatea Princeton*. Avea păr drept, brunet, și ochi care inspirau bunătate.

– La ce etaj? o întrebă femeia pe Sarah.

– La cinci, vă rog!

Dr. Chen apăsă pe butonul *Închidere ușă* exact când Lovelock trecea de ușile de la intrare, în capătul holului.

– Aici erai! strigă el, pornind în viteză spre ele.

Prefăcându-se că nu-l aude, Sarah lovi și ea butonul de închidere al ușilor. Dar nu se întâmplă nimic.

– Sarah! strigă el din nou. Așteaptă!

Cu o lentoare chinuitoare, ușile liftului începură să se închidă.

– Sarah! Ține u...

Ordinul lui se pierdu când ușile se închiseră.

Capitolul 3

– De ce-l suporti pe tâmpitul ăla? o întrebă Laura, în timp ce tăia ardei pe blatul din bucătărie.

– Știi de ce, răspunse Sarah.

– Asta nu-i dă dreptul să te atingă și să te hărțuiască. Dacă era șeful meu, l-aș fi denunțat la Resurse Umane atât de repede, încât nici măcar n-ar mai fi știut pe ce lume trăiește.

– Știu. Dar lucrurile nu funcționează mereu așa la universitate.

Laura se întoarse la tocat și făcu niște gesturi din cuțit, o lamă lungă și neagră cu vârful ascuțit.

– Ar trebui să funcționeze așa, ce naiba! replică Laura. Parcă ai lucra în anii '50.

Sarah zâmbi. Prietena ei bea și fuma mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoștea, și avea un obicei tipic celor din Yorkshire, de a-și exprima părerile fără să se gândească la consecințe. Sarah o adora pentru asta. Laura nu accepta niciun rahat din partea nimănui.

Se cunoscuseră la cursurile prenatale, pe când Sarah era însărcinată cu Grace, iar Laura cu gemenii ei, Jack și Holly. La început, Sarah fusese luată prin surprindere de tupeul Laurei – și de dorința ei de a avea parte de toate medicamentele posibile pentru naștere, de preferat cu o săptămână înainte să intre în travaliu – dar se dovedise că au multe lucruri

în comun. Amândouă studiaseră engleza la Durham, locuiseră în același cartier din nordul Londrei și erau dornice să avanseze la serviciu. Laura coordona conținutul digital pentru un magazin de haine scumpe.

Noaptea de vineri petrecute împreună la una din ele acasă deveniseră un obicei lunar. Cei patru copii ai lor se înțelegeau bine și se jucau mereu împreună, costumându-se în tot felul de personaje, chiar dacă Harry, cel mai mic, și ca vârstă, și ca înălțime, primea de obicei roluri mai puțin importante, cum ar fi un servitor, un răufăcător sau un animal de la fermă. Asta nu părea să-l deranjeze prea tare, atât timp cât era și el inclus.

Acum, copiii se duseseră la culcare. Soțul Laurei, Chris, era la bar cu amicii săi din echipa de fotbal. Sarah stătea la masa mare din bucătărie în timp ce prietena ei gătea. În aer se simțeau mirosurile puternice de fasole verde, alune caju și pui, care deja sfârâiau în tigaia wok.

– Știu că așa ar trebui să fie, Loz, dar nu este. Depinde de cine e persoana acuzată. În orice caz, s-a mai întâmplat asta și înainte.

– Și?

Laura bău o gură de vin roșu.

– Și nimic. E încă acolo. De asta i se spune „proful blindat”. Și de asta trebuie să joc pe termen lung, până obțin un contract permanent.

– Profu blindat, repetă Laura. Ce geniu a inventat porecla asta? Îl face să sune ca un fel de supererou, ce dracu'.

– Are porecla asta de ani buni, cu mult înainte să ajung eu aici. E o poreclă neoficială, bineînțeles.

– Dar cineva l-a turnat măcar o dată, nu-i așa?

– Se șușotește pe la colțuri. Nimeni nu vorbește despre asta în mod deschis, totul este pe ascuns.